

Hostinec „U zelené větve“.

V.

Z prvorepublikových a raně poválečných časů byly na Filipově Huti známy také dvě hospody: „U Pillera“ a „U zelené větve“ (německy zvané „Beim grünen Ast“), na které v té době hospodařila a pohostinství vlastnila rodina Schwarzů. Měli dvě děti, dceru a syna Heinricha. Dcera se jmenovala Marie, byla narozená 4. 5. 1925. Po válce se provdala za Jaroslava Hužeru, nar. 6. 1. 1929, který zde po vojně zůstal a žil na Filipce až do své smrti, i když jeho obrazných úletů z Filipovy Huti byly dva, ale vždy se zpátky vrátil. Bratr paní Marie Hužerové, rozené Schwarzové po válce utekl do Německa...

Hostinský Heinrich Schwarz byl velmi známý a oblíbený. Měl za manželku Františku, kterou si přivedl po první světové válce na Filipku. Údajně měla pocházet od Duchcova. Jeho předci i on sám se věnoval okultismu, kdy měl vlastnit, údajně objemnou knihu, ve které rád pročítal a seznamoval se s věcmi pro mnohé jiné stále tajemnými... Knihu si předávala rodina Schwarzova z pokolení na pokolení a před nezvanými pohledy ji proto každý z nich ukrýval a svoji skrýš tajil. Po smrti posledního z nich Heinricha staršího byla po ní velká sháňka. A ti, co ji chtěli vlastnit prosmejčili kdejaký kout. Hledali i kolem stavení, ale kniha nikde. Nenašla se a nejspíše čeká do současné doby na své odhalení a připomenutí tím osoby bývalého pana hostinského i jeho předků. O otci Heinricha Schwarze staršího, posledního skutečného mága uvedeného pohostinství se vyprávěl i zajímavý příběh, kterak on známý okultista odešel z našeho světa prazvláštním způsobem, když se s ním přišli jeho přátelé a známí naposledy rozloučit...

Bývalá stará hospoda svého času velmi dobře prosperovala. K hospodě, jak zde bývalo zvykem, ale nejenom zde na Šumavě, patřilo i zemědělské hospodářství, několik kraviček, ovce, prasátko, jedno nebo dvě a nějaké ty okolní louky, které rodina vlastnila. Hostinský Schwarz však měl i pár volů, které používal na zápřah a v zimě, když nebylo na hospodě tolik práce, s nimi protahoval cestu z Modrav na Kvildu a zpět. Tím bylo vytvořeno i zázemí a finanční rezerva, zejména pro období, kdy se zrovna pohostinské činnosti tolik nedařilo. Hospoda stála nedaleko u silnice vedoucí z Modrav na Kvildu, kde byla mokřina, což na Šumavě nebylo žádnou zvláštností, a proto při její stavbě byly použity jedlové piloty, které zpevňovaly podloží, na nichž bylo postaveno samotné stavení. Pod obytnými prostorami byl i chlév pro dobytek a sklepy, v nichž byl vybudován důmyslný systém dřevěných korýtek, který odváděl přebytečnou vodu mimo objekt. Problémem jen bylo, že se korýtko čas od

času musela čistit, neboť se zanášela různými nečistotami. Rozhodně ne proto se uvedenému stavení, tedy hospodě „ U zelené větve“ říkalo na „Korýtku“. Nebylo to jen toto samotné stavení, které bylo takto nazýváno. Přišly však i časy, kdy Filipova Huť byla rozdělena územně v pozdější době na dvě části. Prvá část Filipovy Huti spadala pod Modravu a druhá, zmíněné Korýtko, ke kterému patřil i předmětný hostinec a další chalupy pod Horskou Kvildu. I v předchozí minulosti se vztah obce střídal, jednou patřila k Modravě, po druhé k Horské Kvildě. Tak tomu bylo i v době, kdy starostu na Horské Kvildě dělal známý Eda Hones. Prostě o Filipovu Huť byl zájem. Důmyslnost obdobně zbudovaných systémů nebyla na Šumavě ničím novým. Lidé nebyli o nic hloupější než dnes v moderní technické době. To jen čas nastavuje pokroku hranice, někdy i pomyslné, kam až může jít. Až do nebe však cesta rozhodně, byť pomyslně, nevede! O tom se přesvědčujeme denně. Jen naše chápání světa, bezmezně rozlehlého světa, je omezené, protože jsme z toho všeho poznali zatím jen jeho malou část... Hospoda byla posledním stavením u silnice, když se jede na Kvildu, jak již bylo zmíněno. Při vstupu do hospody vlevo byl výčep - „šenk“ a malý sál, byl nazýván i lokálem. Bývaly zde i tancovačky, různé slavnosti a veselice. Napravo od vstupu byla kuchyně a pokoj majitelů. Ve vrchním patře pohostinské pokoje. V každém pokoji dvě železné postele, stolek, skříň a umyvadlo se džbánkem a vodou. Pokoj byl vytápěn lokálním topidlem na tuhá paliva. Většinou se zde topilo dřevem, neboť bylo více než dostupné. S uhlím, zejména po válce býval problém. Voda se na pokoje musela nosit. Za první republiky na Filipovu Huť a Prášíly jezdili hosté i z vyšší společnosti z Prahy, zejména ti mladí. Ne všichni však měli možnost se ubytovat v honosnějších zařízeních. Jejich výlety byly i krátkodobé a dle vyprávění se zde měl objevit i Jan Masaryk, syn našeho prvního pana prezidenta, který ještě bezprostředně po válce dělal ministra zahraničních věcí Československa. Jeho smrt v roce 1948 se stala předmětem mnohých výzev, nejen pro kriminalisty, ale i spisovatele a různé odborníky, zejména z oboru biomechaniky pohybu apod. Přesto k jednoznačnému závěru výsledky jejich šetření i pátrání nedospěly. Zda to však byla pravda, se již nejspíše nikdy nedozvíme. V poválečných letech sedmdesátých, minulého století, sem zvolna začali jezdit i bývalí zdejší rodáci, kteří byli odsunuti do Německa a měli zde některé známé, kteří tu zůstali. Ne vždy se ubytovali u svých příbuzných. Někdy sem přijeli i ti, co se navždy přijeli rozloučit se svým rodným krajem. Musela to být pro ně cesta traumatizující a útrpná. Věk a situace jim mnohdy více ani neumožnily. Někteří se však do rodných míst i vraceli za příbuznými častěji. To cesta na druhou stranu hranic byla pro naše občany mnohem problematičtější, i když se jednalo o rozdělené rodiny. Někteří se občasně ubytovali i na Korýtku, které znali z minulosti. Pohostinské zařízení v té době vlastnila rodina Hužerova a bylo v útlumu, proto za takovou

návštěvu byla vždy ráda, neboť se i leccos o mnohých známých z Německa dozvěděla.

V předchozí době zde na hospodě měla svatbu i Marie, poslední dcera z rodiny Schwarzů, kterou nazývali všichni Maruškou. Provdala se po válce za pana Hužeru. Na uvedenou svatbu zavzpomínala i Hilda Egerová, která se jí zúčastnila jako dítě, kdy uvedla, že její maminka Anna Kricklová byla Marušce dokonce ustanovena za jakousi: „Brautmutter“. Její význam spočíval v tom, že při svatební hostině seděla hned vedle nevěsty. Z druhé strany pak byla nevěsty maminka Františka. Nejspíše to byl takový zvyk zde na Šumavě, snad to mělo význam i ten, že to byla obdoba kmotry, při prováděném křtu dítěte. Snad? Dokonce si vzpomněla, že lokál měl uspořádání stolů do podoby „L“ a že ke slavnostnímu obědu byla svíčková. O vše se staral samotný otec nevěsty Heinrich Schwarz. Roznášel i pivo a obsluhoval hosty. Hildě jako dítěti utkvělo v paměti, že pan Schwarz musel stále pumpovat, aby mu pípa dobře fungovala a natočené sklenice s velkými bílými čepicemi odkládal na takový malý dřevěný stoleček hned vedle předmětné pípy. K uvedené rodině Schwarzů se váže i další příběh, kdy při ranním kuropění byla předchozí paní Schwarzová několikrát pozorována sousedy, jak s díží v ruce chodí vysokou trávou po louce a vhaní do ní ranní rosu. Údajně z toho důvodu, aby jim krávy dávaly více mléka. A skutečně krávy Schwarzů oproti jiným z okolních staveních vždy nadojily nejvíce! Stejně tak to bylo s narozenými telaty, které pan Heinrich Schwarz st. odstavil tak, že je převedl na druhou stranu přes silnici a ony se mu odtamtud ani nehnuly a pásly se jak přikovány. To pan Krickl starší tenkrát okomentoval slovy: „To já udělat se svými telaty jako Heinrich, tak je honím až někde na Srní anebo Bůh ví, kde...“ Všechny ty, v podstatě ve zdání maličkosti, se přidávaly k dobru Schwarzovo okultistickým schopnostem, posledního z rodu Schwarzů.

Vraťme se však na Korýtko, kdy hospodu ještě vlastnila předchozí generace rodiny Schwarzovy. Z těch dob se také traduje i následující příběh, v němž hlavní roli i po svém skonu hrál právě pan hostinský Schwarz, nejstarší z rodiny, otec Heinricha staršího. Vzhledem k jeho velké popularitě a jak zde bývalo zvykem, byl po svém skonu uložen do otevřené rakve a vystaven v kuchyni hospody, kam se za ním přišli všichni známí z okolí naposledy rozloučit. V jeho tváři byl klid odevzdanosti Pánu nejvyššímu. V místnosti se v jednu chvíli tísnilo snad 15 – 20 osob, možná, že i více. Nic nenarušovalo důstojnost této piety, nebýt hromové rány, která zazněla pod přítomnými zespoda. Bylo to silné prasknutí, snad jako rána vystřelená z děla či zaburácení hromu. Vše se pod přítomnými rázem zbortilo. Podlaha se jim doslova propadla pod nohama a oni se všichni rázem ocitli ve sklepě vedle ustájeného dobytka! Nastal velký úlek, křik, zmatek a nářek všelijak drobně zraněných. Někteří spíše naříkali jen ze strachu, co se bude dít dál. Nedělo se již nic. Situace nešťastné náhody

více nekrytalizovala. Stačilo to. Praskl totiž jeden z pilotů, v důsledku čehož došlo i ke zlomení železné traverzy, která vše podpírala. Jen nebožtík s rakví zůstal nedotčeně v místnosti nahoře nad všemi přítomnými, kteří se s ním přišli rozloučit a skončili přitom ve sklepě v úrovni chlévů. Poslední zemřelý hostinský Heinrich Schwarz starší byl pohřben ještě na kvildském hřbitově, kdežto jeho manželka Františka, která ho přežila, byla už pochována na hřbitově ve Vimperku. Pohřbívání zesnulých bylo v té době na Kvildě zrušeno a zakázáno. Zda to byla skutečná nešťastná náhoda či jakási okultistická abnormalita doprovázející na poslední cestě svého mága, lze těžko říct. Okultistická tajemství i s nenalezenou knihou si tak pan hostinský Schwarz vzal skutečně s sebou do hrobu a nejspíše i na věky.

Jak již bylo zmíněno, manželé Hužerovi měli tři děti, dvě dcery a jednoho syna. Syn se později odstěhoval do Prachatic a o tom, že by se mohl vrátit na Filipovu Huť, již vůbec neuvažoval. Jedna z dcer (Jaroslava) si vzala Mariána Malíka staršího, který podnikal v pohostinských službách a stěhoval se v podstatě z místa na místo při své obživě a výkonu zaměstnání. Nakonec rodina Malíků zakotvila na Kvildě. Později zde začali provozovat restauraci „U pramenů Vltavy“, což bylo stavení naproti bývalým kasárnám Pohraniční stráže a pozdějšího velitelství zdejšího praporu sušické brigády. Marián mladší šel ve šlépějích svého otce. Hužerů na Filipce, v bývalém skutečném hostinci byli nakonec rádi, když k nim občasně někdo zavítal a nechal se ubytovat v pokojích bývalé hospody. Nějakou dobu byli i na severu republiky, ale pak se vrátili zpět na Filipovu Huť. Dokonce, ještě za života hostinského Heinricha projevil Hužera zájem o koně a pan hostinský Schwarz mu je koupil, aby mohl s nimi tahat dříví v lese. Dlouho uvedenou práci však nedělat, a tak od svého záměru brzo upustil. Filipku i na čas znova opustil, ale pak se zase vrátil. Nakonec začal pracovat na učilišti na Modravě jako údržbář a topič. Byla s ním prý i velká legrace. Byl poměrně dost upovídaný, a když dělal na učilišti, rád zašel do zdejší kuchyně, kde kralovala paní kuchařka Masná, a vyprávěl zdejšímu personálu kuchyně, jak jeho manželka vaří... „Moje filharmonie, (čímž myslel svoji manželku Mařenku), když vaří svíčkovou tak tam rozemele všechno možné koření, včetně bobkového listu.“ Byl na Modravě a okolí i známou postavou muže s dlouhými vousy, který vypadal spíše jako Krakonoš. Stal se i pro dobu budoucí symbolem šumavského lesáka na Modravě. Dnešní obdoba kvildského „Šumavoše“, patrona pekárny, pivovaru a restaurace na Kvildě. Filipova Huť je místem přímo úžasná. Zejména když se počasí vyvede. Sotva nakročíte přes práh ven, kteréhokoliv zdejšího stavení, otevře se před vámi scenérie té pravé Šumavy s rozestými chalupami krajem a pozadím hraničních hor, kdy na vás především shlížejí v přímém pohledu dva mocní bratři z rodu Roklanů. Ten starší a vyšší je druhou největší horou společného pohoří. Pohled na

ně je více než impozantní a to nepřeháním! Obě nejvyšší hory Šumavy, Velký Javor a Velký Roklan u našich sousedů jsou vždy dvojčaty.

Později, když již Hužerů zestárlí se Marián Malík mladší, který se vyučil v oboru kuchař – číšník na Středním odborném učilišti na Kašperských Horách rozhodl, že si objekt od nich koupí, aby zde mohl v budoucnu podnikat. A stalo se. Po trochu složitějším jednání, vše dostalo nakonec ten správný rámeček. To již měl po vojně, kterou absolvoval v Písku. Jeho bratr dělal v lese, ale později i on začal na Kvildě podnikat v hospodě, jako jejich celá rodina. V tento čas se Inka Honesová s Mariánem opět potkala. Jejich první setkání pramenilo ještě ze školních lavic, kdy spolu chodili do jedné třídy základní školy ve Zdíkově. Byli stejný ročník narození. Inka byla dcerou Gustava a Ilsy, známé rodiny Honesů z Horské Kvildy, kdy rodiče byli zaměstnáni na rekreačním zařízení Hlavního architekta města Prahy (dnes hotel Rankl). Po „Sametu“ rodina Honesova začala v tomto zařízení podnikat. Byla zde ještě dost dlouhý čas v uvedeném objektu v pronájmu. Pak se osamostatnila. Dali tak vznik vlastnímu podniku pod značkou „Penzion Hones“, který od bývalého pohostinského zařízení je vzdálen jen o několik set metrů dál. Sběhu událostí snad napomohlo i úmrtí Mariána Malíka staršího v lednu roku 2000 a zejména úmrtí Gustava Honese v prosinci téhož roku. V tomto roce také Marián Malík mladší dokončil přestavbu celého hostince „ U zelené větve“ na Filipově Huti - Korýtku. Vznikl z něho penzion, který pronajal a je pronajímán v podstatě po dnes. Původní objekt Na Horské Kvildě, který užívala rodina Honesova (Pollaufův hostinec) koupil v roce 2003 Roman Kreuziger starší a vzniknul zde dnes známý hotel Rankl, vedený Martinem Jakšem ze Železné Rudy. Zrovna tak jako Roman Kreuziger starší i mladší, byl Martin Jakš také vynikajícím sportovcem, pro změnu a příznačně pro Šumavu, sportovec bílé stopy. Obě pohostinská zařízení si nekonkurují, ale vzájemně pomáhají, neboť na Šumavě to vždy bylo zvykem. Ještě v době rekreačního zařízení, začal u Honesů Marián mladší pracovat jako kuchař. Jeho královstvím se mu stala jejich kuchyně. Inka také sdělila pár informací o svém životě.

„Po základní škole jsem absolvovala gymnázium i pozdější rekvalifikační kurzy, abych získala profesi kuchaře a číšníka a mohla pracovat v pohostinství. Tím i pomáhat svým rodičům. Také jsem začala dojíždět na Filipku, na Korýtko, na bývalou zdejší hospodu „U zelené větve“, kterou získal Marián do svého vlastnictví, neboť jsme spolu začali žít. To zde ještě bydleli děda a babi Hužerů, jak jsme je s Mariánem oslovovali. V roce 1994 – 1995 se Marián rozhodl, že uvedený objekt přestaví a tak se i stalo, ale až mnohem později. Z hořejšího patra jsme tak vystěhovali nábytek, který zde stále byl ze starých dob“. Slovo dalo slovo a Marián začal s Inkou Honesů žít. Svatbu stále odkládali, stále nebylo dost času. Z jejich skoro manželského vztahu se jako první

narodila Simona v roce 1995. Druhou dívkou byla Veronika, která se narodila o čtyři roky později. Třetím dítětem byl konečně kluk, po kterém Marián toužil. Dostal do vínku křestní jméno Martin a jako čtvrtým jejich dítětem byla Adéla. „Všechny moje děti studují, vyjma té nejmladší ratolesti. Ta ještě navštěvuje základní školu na Borové Ladě, kam ji denně odvážím. Občas si při odvozu dětí do školy vypomáháme se sousedem Martinem Jakšem, který má také děti školou povinné“. V roce 2000, jak již bylo zmíněno, ukončil Marián Malík ml. přestavbu celého objektu na Filipově Hutí. V listopadu roku 2010 však došlo k tragické události, kdy Marián nešťastnou a tragickou náhodou zahynul. „Nikdo si neumí představit to, co jsem prožila,“ pronesla stísněně Inka Honesová, „ani to, co prožily mé děti, když ztratily svého otce. Jakoby nás provázela smůla, která se nám doslova lepila na paty. Všem těm tmavým a smutným dnům nebyl dlouho konec. Můj otec Gustav Hones byl člověk široko daleko známý a vážený, zrovna tak jako jeho bratr Eda, Herbert a Helmut z jejich rodiny. A já zůstala s maminkou Ilsou na všechnu tu práci na pensionu, najednou ze dne na den, sama. Proto jsem vybudovaný a opravený penzion na Filipově Hutí ponechala v pronájmu. Bývalý hostinec „U zelené větve“ se tak pohostinské činnosti těší podnes, i když se tam nájemci střídají. Majiteli celé nemovitosti jsou moje všechny děti a já jejich poručnice. Za pomoci právníka vše dostalo i rámec právní.“ Těmito slovy skončilo naše krátké vypravování Inky Honesové z rodiny, jejíž členy znám od nejstarší Ilsy po nejmladší Adélku a udržuji s nimi přátelství do dnešních dnů. Ještě než jsem stačil odejít, Inka stejně tak tiše, jak předtím dodala. „Můj Marián je pohřben ve Vimperku na hřbitově, zrovna tak jako můj tatínek, strýc Eda a ostatní naši příbuzní, z nichž některé jsi znal.“

Ne ze vzdáleného místa Filipovy Hutí, vlastně jen přes les, na Horskou Kvildu zní nevyřčená, ale stále plynoucí slova jejího Mariána... „Vzpomeň si, má milá na krásné chvíle spolu prožité, vzpomeň si na naše školní léta v jedné třídě ve Zdíkově. Vzpomeň si na naše první políbení, doteky rukou nekonečně krásného milování, na vzájemný pohled našich očí, které se potkaly a pronikly až k srdci. I když naše láska byla relativně krátká, vdechla život našim dětem... Láska má tisíce variací a podob a málokdy ji spatříte v zrcadle svého osudu. Přiřknout se nedá, ni přidržet, jen určit a pojmenovat ji můžete, když odchází či již odešla.“